

Dosztojevszkij

Ma öt hónapja találkoztunk kilenc év után újra, és ma kétszáz éve született Dosztojevszkij. Kerestem az újságban, nem találtam, a megemlékezés és a méltatás az orosz íróra szorítkozott, nagysága, emberábrázolása tökéletessége, a lélek kódmegfejtése foglalkoztatta a sok író és újságíró, hogy Te és én hogyan találkozhattunk ennyi idő és csatasorba állított kapcsolatok romba dőlt tájképei után, rejtély, nagyobb, mint a Dosztojevszkij megértéséhez kifejtett erő. A Karamazov testvérek című regényt Piliscsaba és Budapest, majd Budapest és Piliscsaba között, buszon és vonaton olvastam, buszon gyakrabban, mint vonaton, nem emlékszem, utaztál-e azon a buszon vagy vonaton, amelyiken én a regényt olvastam, egy százkilencven éves írótól egy vastag regényt, megkérdezted volna, mit olvasok, és én megmondtam volna, hogy egy Dosztojevszkij-regényt, Te, mint okos bölcsész, rátérsz, hogy Világirodalomra olvasom-e, és én azt válaszolom, hogy nem, érdeklődésből, visszakérdezek, és most nem tudom, mi a múltban fel nem tett kérdésemre a válaszod, nem meglepően gondolom, az, hogy igen, és mi a véleményed róla, pont én kérdezem Tőled, a mindenre megfontolt, értelmes és alapos választ adó lánytól, egy felületes, műélvező olvasó, azért ez nevetséges, és azért nem nevetséges, mert egy szép, sajnos meg nem történt beszélgetést rögzít az eltűnt időben és az egyetemi épületek, állatok és fák határolta térben, a határt egyértelműen én szakítom át, legálisan, jó, én itt szálllok le a buszról, megérkeztem, lapozom az újságokat, nézem a híreket, Dosztojevszkij, Dosztojevszkij, Dosztojevszkij, sehoh az öt hónap, hogyan írná ezt Dosztojevszkij, hol a fordulópont, az egymásba szakadás, az egymás gödreiben csúszkálás, vigyázz, felsértetted a bokád, várj, bekötözöm, megsimogatom, kell Neked a kötözésem, a simogatásom, lassan folyó méz, jövő hőmérőjén emelkedő láz?